

Sobreviure a l'euro

MARÍA JESÚS FERRANDO

Fa prou temps, un amic m'advertie que les cues a la caixa del súper creixerien de debò amb l'arribada de l'euro.

Jo reia i pensava que era un exagerat.

A mida que s'anava apropant l'1 de gener, anàvem pensant amb les coses que cada dia s'havien de fer per estar al dia. Per rebre l'euro tal com calia.

Passant per moltes etapes i feines que ara no cal esmentar, va arribar el dia 2 de gener.

Abans d'obrir, a les 8 del martí, els nervis ja estaven a flor de pell. Els calaixos plens de les noves monedes, cèntims daurats i color caldera que a simple vista tots els veia iguals. (Ai, mare meua!)

Els bitllets sí, veus, amb el color i el tamany ben diferenciat; però ni idea de quan era el valor en pessetes, així de sobte.

Però encara faltaven coses per aclarir i sobre tot tractar-mos de tu a tu amb les noves monedes i bitllets.

Hora d'obrir: tota la plantilla al complet, instruccions, calculadores-conver-

tidores, balances, bolígrafs, tot anava a quatre, però amb la sensació de tindreu tot un poc controlat.

Vam viure les primeres hores o quasi tot el dia com si estrenàrem alguna cosa molt important, com si donarem un pas molt decisiu.

I entren els primers clients. Ningú no portava euros, només pessetes.

Sensació de pànic al pensar que tots els aparells els teníem adaptats a la nova moneda i que pareixie que ningú volie saber-ne res d'ella.

Però cap a les 8h.30' arribé Gloria la Catarilla i només entrar em pregunté:

"Puc pagar amb euros?. Clar que sí, com no!". I així ho va fer.

No se bé perquè em va invadir una eufòria i vaig besar-la i ella a mi, tal vegada per la satisfacció de vore que va ser més fàcil de lo que pensàvem.

Davant de tot remarcar el civisme de la gent fent cua, esperant el seu torn, sense enfadar-se ningú ni queixar-se.

Va ser un matí molt dur però molt satisfactori, sobretot per la col·laboració de la gent.

Un sobresalient per entendre que ere un matí molt diferent, molt important, molt delicat, en resum, molt transcendent, i per contribuir que tot transcorreguera sense problemes.

Mentre la gent s'esperava, tot i que jo estava ben concentrada en els cèntims, m'aplegaven frases com:

- "Jo porto pessetes perquè he anat al banc i no es podie tirar una agulla.."

- "Resultà ben complicat saber què podíem posar al plat de missa....."

- "A la vesprada també està obert al sindicat, aleshores aniré i ho canviaré tot!"

- "Pos jo vinc d'ahí del caixer i mira, ja tinc billets...Ara, no me fages dir quants diners porto perquè no tinc ni idea..."

Penso que la gent s'ha adaptat molt prompte, tant joves com els més grans.

Al llarg del dia vaig escoltar

opinions per a tots els gustos, veieu:

- "no mos aclarirem, per què calie que mos enredren d'esta manera."

- "molt bé, no caldrà canviar de moneda si volem anar a EuroDisney..."

Però a pesar de la bonança general, a mi, com un que no ho fa, em venien al cap termes com "eurosis" i "euròtic".

No sé si ja estan al nou diccionari de la Reial Acadèmia o si, donades les circumstàncies s'inclouran prompte.

Podrie quedar una cosa com:

"eurosis: afecció funcional per la qual la persona afectada reaccione d'una manera errònia davant dels conflictes que se li plantegen a causa de l'euro."

"euròtic, ca.," adj: Que pateix euròsis. Pertanyent o relatiu a l'euròsis.

Doncs, benvingut l'euro, que ens porte estabilitat, bona sort i per molts anys que en puguem gastar.

